

[Lone Dybkjær]

honoreret for, at de virkelig har lavet en meget, meget lille fornuftig afdeling og virkelig sagt, at der skulle ikke mere til. Nej, dér, hvor vi har givet personale, dér, hvor vi har givet afdelingschefer, dér, hvor vi har givet departementschefer, dér, hvor vi har givet noget karrieremæssigt, det har været, når den offentlige sektor voksede – aldrig det modsatte.

Vi har heller aldrig givet næser for, at folk ingenting foretog sig. Vi har derimod givet en masse næser, hvis folk foretog sig noget. Hvilke incitament har den offentlige sektor så til overhovedet at foretage sig noget, hvis det eneste, de har ud af det, er ballade, mens man er helt sikker på, at den, der ikke foretager sig noget, kan sidde tilbage mere eller mindre med laurbærrerne? Jeg mener selvfølgelig ikke, at man ikke foretager sig noget i den forstand, at der ikke arbejdes, men det drejer sig om at tænke utraditionelt, at tage nogle initiativer. Hvis ikke vi får noget mere åbenhed omkring hele den offentlige personalepolitik, ja, simpelt hen får en offentlig personalepolitik – for vi har jo ikke nogen offentlig personalepolitik, andet end hvad man kan læse sig frem til gennem cirkulærer, og det er jo ikke opmuntrende – hvis ikke vi får en dynamisk offentlig personalepolitik, kan vi glemme alt om privatisering på det område, jeg synes er det centrale, nemlig det økonomisk-industrielle. Så vidt jeg har forstået, er det finansministerens regie med den offentlige personalepolitik, og jeg vil derfor opfordre finansministeren til at foretage sig noget på det område i form af udredninger, eller hvad finansministeren nu kan foreslå, for det står virkelig grelt til.

I sammenhæng med det og i sammenhæng med finansloven vil jeg også sige, at det er helt afgørende, om vi også er villige til at øge posten for rekvireret arbejde, eller fremmedrekvirenter, eller hvad det nu hedder de forskellige steder, for hvis ikke vi er villige til det, hjælper det alt sammen ingenting. Hvis det er sådan, at hver evig eneste gang vi skal foretage en besparelse, så er det præcist dér, vi finder ud af at skære ned, for det er nemt, og så skal vi i hvert fald ikke afskedige vores eget personale, ja, så hjælper det ingenting.

Der er altså en række konkrete mekanismer, jeg synes vi skal prøve at sætte i gang for at give denne diskussion en anelse perspektiv og konkret indhold. Ellers vil jeg vo-

ve at påstå, at det bare bliver ved ordene det hele.

I tilknytning til det kan vi nævne systemeksport. Det er der også gode embedsmænd der har snakket om meget længe og også kommet med forslag til. Det er heller ikke blevet til noget særligt. Hvorfor? Fordi vi ikke har procedurerne klar for, hvordan vi skal lave det. Det kan ikke nytte noget, at vi ikke afklarer: hvad bliver så de offentligt ansattes muligheder for at gå ind i det? Kan vi give de offentligt ansatte orlov, kan vi give dem noget ekstra betaling? – hvis det er det, der skal til, og hvad ved jeg. Altså en helt anden fleksibilitet end den, som vi ser i dag.

For mig er det virkelig afgørende – og det synes jeg ville være en god ting hvis den nuværende regering ville starte på – at vi får en anden magtbalance mellem den offentlige og den private sektor, en anden magtbalance end den, vi har i dag. Det er klart, der er en fare ved, at embedsapparatet får så stor magt, som det har i dag, ved, at der stilles helt andre tidsmæssige krav til embedsapparatet, end der gøres til alle mulige andre mennesker i den offentlige sektor. Derved kan embedsapparatet få ret – det er det, jeg mener med hensyn til magtbalancen – alene fordi de har den tilstrækkelige tid til rådighed.

Jeg vil godt lige komme med en enkelt kommentar til hr. Camre, idet jeg har sagt det til hr. Dyremose, jeg gerne ville. Hr. Camre sagde: der bliver ikke større produktivitet, blot fordi man gør tingene på en anden måde. Nå, nu er hr. Camre her ikke, men hr. Poul Nielson hører efter, forstår jeg. Der bliver ikke nødvendigvis større produktivitet, fordi man privatiserer. Jeg vil godt spørge: er det nu også helt rigtigt? Vi er alle sammen mennesker, og det er klart nok, at i det øjeblik, man f.eks. har det incitament, at man selv skal tjene de sidste 15 pct. – for nu bare at tage nogle af det, vi kender til og de fleste af os vel synes er udmærket – løber man så rent faktisk ikke en anelse hurtigere? Jeg er bange for, at der i hvert fald er nogle af de tidsmæssige mekanismer, vi ikke kan se væk fra, og det er altså koblet sammen med økonomi. Det mener jeg ikke altid det behøver at være, men så må man koble sammen med andre incitament. Det er det, jeg synes man skal tage fat på.